

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/240/2019
Identifikačné číslo spisu:	3809216791
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:3809216791.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. U., bývajúceho v Q., zastúpeného JUDr. Gabrielom Oľšovským, advokátom, so sídlom v Prievidzi, Švéniho 6, proti žalovanému Q. F., bývajúcemu v Q., zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Mário Buksa, právne služby, s.r.o., so sídlom v Martine, Červenej armády 1, o zaplatenie 5.791,55 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 4C/102/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 20. júna 2018 sp. zn. 17Co/115/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Prievidza (ďalej ako „súd prvej inštancie“) domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 5.791,55 eur s príslušenstvom z titulu nevyplatenej mzdy.

2. Súd prvej inštancie ostatným rozsudkom zo 4. júla 2017 č. k. 4C/102/2010-583 výrokom I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 5.460,71 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 791,57 eur od 1. mája 2009 do zaplatenia, zo sumy 1.078,56 eur od 1. júna 2009 do zaplatenia, zo sumy 959,96 eur od 1. júla 2009 do zaplatenia a zo sumy 2.620,62 eur od 1. augusta 2009 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi 88 % trov konania, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom IV. zaviazal žalobcu nahradiť Slovenskej republike 6 % odmeny zaplatenej znalkyni Mgr. Eve Forgáčsovej, ktorá bola vyplatená z rozpočtových prostriedkov Okresného súdu Prievidza. Výrokom V. zaviazal žalovaného nahradiť Slovenskej republike 94 % odmeny zaplatenej znalkyni Mgr. Eve Forgáčsovej, ktorá bola vyplatená z rozpočtových prostriedkov Okresného súdu Prievidza. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že obrana žalovaného spočívala v tom, že tvrdil, že uvedené sumy ako mzdu žalobcovi postupne po častiach vyplatil a to osobne do rúk žalobcu, pri jeho návštevách u žalovaného a to v dňoch uvedených na výplatných listinách. Uviedol, že žalovaný podľa svojho tvrdenia nevyplatil žalobcovi akurát náhradu mzdy počas práceneschopnosti v mesiaci jún v sume

305,58 eur, uvedenú vo výplatnom lístku za mesiac jún. Žalovaný tak neuznal tento nárok žalobcu, pretože mal pochybnosti o dôvodnosti práceneschopnosti žalobcu. Prevzatie jednotlivých čiastkových súm mal žalobca podľa tvrdení žalovaného potvrdiť svojim podpisom na výdavkových pokladničných dokladoch a na výplatných listinách. Súd prvej inštancie uviedol, že ustanovená znalkyňa Mgr. Forgáčsová v Znaleckom posudku č. 18/2013 v odpovediach na súdom položené otázky uviedla, že sporné podpisy (označené SM1 - SM8) pravdepodobne vyhotovila totožná osoba a že sporné podpisy (označené SM1 - SM8) nie je možné uznať za jednoznačne pravé podpisy žalobcu, a to na základe rozdielných znakov, ktoré zistila porovnaním sporných podpisov (SM1 - SM8) s porovnávacími materiálmi žalobcu. Na základe identifikačnej hodnoty zhodných znakov, ktoré zistila porovnaním sporných podpisov s porovnávacími materiálmi, nie je možné ani jednoznačne vylúčiť, že sporné podpisy (SM1 - SM8) sú pravými podpismi žalobcu. Na pojednávaní dňa 21. októbra 2014 znalkyňa uviedla, že na sporných podpisoch našla dosť významné zhodné znaky s pravými podpismi žalobcu. Zároveň však našla aj nenápadné rozdielne znaky, na základe ktorých nemohla potvrdiť pravosť podpisov žalobcu. Na margo uvedeného žalobca v konaní predložil Odborné stanovisko číslo 24/2014, ktoré na objednávku právneho zástupcu žalobcu vypracovala Mgr. Mária Zelenková, znalkyňa z odboru písomoznalectvo, odvetvie ručné písmo. Mgr. Zelenková dospela vo svojom odbornom stanovisku k záveru, že originálne sporné podpisy, ktoré znalkyňa Mgr. Forgáčsová označila ako SM1 až SM8 nie sú vlastnoručnými (pravými) podpismi žalobcu, ale ich vyhotovil iný pisateľ metódou napodobenia podľa pravých podpisov žalobcu, ktoré mal k dispozícii. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že zo znaleckého posudku Mgr. Forgáčsovej nemohol vychádzať. Jeho závery boli nejednoznačné a nedali odpoveď na otázku, či podpisy žalobcu na výplatných listinách a výdavkových pokladničných dokladoch sú jeho pravými podpismi. Súd tento dôkazný prostriedok podrobne preskúmal a dospel k záveru, že po vykonaní dôkazu odborným stanoviskom Mgr. Zelenkovej a po jej výsluchu už nie je potrebné nariaďovať ďalšie (kontrolné) znalecké dokazovanie. Uviedol, že odborné stanovisko Mgr. Zelenkovej spĺňa najmenej kritériá odborného vyjadrenia v zmysle § 206 Civilného sporového poriadku; znalkyňa zároveň dospela k záveru, ktorý dal súdu jednoznačnú odpoveď na otázku, ktorú zisťoval už v pôvodnom znaleckom dokazovaní. Súd o odbornom stanovisku nemal pochybnosti; rovnako nemal žiadne pochybnosti o odbornosti Mgr. Zelenkovej v danom znaleckom odbore, nakoľko ide o znalkyňu zapísanú v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti SR pre príslušný odbor a Mgr. Zelenková na pojednávaní zároveň súdu predložila osvedčenie o svojej forenznej kvalifikácii. Ani z obsahu samotného odborného vyjadrenia nevyplývalo, že by bolo vypracované tendenčne, jednostranne, či neobjektívne. Súd prvej inštancie sa ďalej v súlade s pokynmi odvolacieho súdu zaoberal aj hodnotením výpovedí svedkov, ktorí boli vypočutí v konaní. Uviedol, že svedkyňa M. F., X. F. a U. F. sú rodinní príslušníci žalovaného, z výpovedí týchto svedkýň pred súdom vyplynulo, že žalobca chodil do bydliska žalovaného za žalovaným viackrát a všetky tri svedkyne si tiež pamätali, že žalovaný iba raz vyplatil žalobcovi nejakú sumu peňazí, avšak ani jedna z nich si nepamätala dátum, kedy sa tak stalo, ani konkrétnu sumu, ktorá mala byť žalobcovi vyplatená. Súd preto konštatoval, že výpovede uvedených svedkýň sú nekonkrétne a nepresné a nezhodujú sa so skutkovými tvrdeniami žalovaného o postupnom vyplácaní všetkých mzdových nárokov žalobcu, potvrdzujú len, že žalobca žalovaného niekoľkokrát navštívil v jeho bydlisku, čo tvrdil sám žalobca v konaní. Vzhľadom na uvedené považoval súd žalobou uplatnený návrh v prevažnej časti za dôvodný, s výnimkou sumy 330,84 eur, keďže na výplatnej listine za mesiac marec 2009 je uvedené, že dňa 30. apríla 2009 bolo z marcovej mzdy žalobcovi vyplatených 330,84 eur, pri týchto sumách a dátumoch je na výplatnej listine aj podpis žalobcu, pričom žalobca tento podpis nespochybnil. Z uvedeného vyplýva, že z pôvodnej sumy 5.791,55 eur sa mohol žalobca domáhať najviac sumy 5.460,71 eur, ktorú žalovaného zaviazal zaplatiť spolu s príslúchajúcim úrokom z omeškania. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Ďalej uviedol, že zamietol návrh žalovaného na doplnenie dokazovania nariadením kontrolného znaleckého dokazovania, keď mal za to, že odborné stanovisko Mgr. Zelenkovej poskytlo dostatočnú odpoveď na odborné otázky, ktoré mali byť predmetom znaleckého skúmania. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP. O trovách konania štátu, spočívajúceho v znalečnom, vyplatenom ustanovenej znalkyni Mgr. Eve Forgáčsovej rozhodol podľa pomeru úspechu strán v konaní.

3. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trenčíne (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 20. júna 2018 sp. zn. 17Co/115/2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výrokov I., III., IV. a V.

potvrdil a rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie. Uviedol, že odvolacie námietky žalovaného vo veci samej sú v podstate totožné s námietkami, ktoré uplatnil už pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí podrobne a náležite vysporiadal. Dôvodil, že odvolanie žalovaného spočívalo na dvoch zásadných námietkach, a to, že postup odvolacieho súdu pri vydaní jeho zrušujúceho rozhodnutia č. k. 6Co/55/2015-499 zo dňa 18. februára 2016 bol v rozpore s § 120 ods. 4 O.s.p., keď napriek tomu, že súd prvej inštancie poučil účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a žalobca nové alebo iné dôkazy nenavrhoval, tak odvolací súd v zrejmom rozpore s § 205 ods. 2 písm. e/ O.s.p. zrušil pôvodný rozsudok súdu prvej inštancie na základe dôkazu predloženého až v odvolacom konaní a druhá námietka odvolateľa spočívala v nenariadení kontrolného znaleckého dokazovania súdom. Vo vzťahu k prvej námietke uviedol, že žalovaným uvádzané tvrdenie o tom, že odvolací súd vydal svoje zrušujúce rozhodnutie na podklade dôkazu, predloženého ako novotu až v odvolacom konaní, nie je pravdivé. Z citovaného rozhodnutia odvolacieho súdu totiž nepochybne vyplýva, že odvolací súd zrušil predchádzajúci rozsudok prvoinštančného súdu z úplne iných dôvodov, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu pre neunesenie dôkazného bremena s poukazom na to, že závery znaleckého posudku Mgr. Evy Forgáčsovej sú nejednoznačné a nedali odpoveď na otázku, či podpisy žalobcu na výplatných listinách sú jeho pravými podpismi. Pokiaľ ide o druhú námietku, odvolací súd preskúmaním zistil, že súd prvej inštancie sa v ďalšom konaní dôsledne riadil názorom vysloveným odvolacím súdom v jeho zrušujúcom rozhodnutí. Zo spisu vyplýva, že súd opätovne vypočul súdom ustanovenú znalkyňu Mgr. Evu Forgáčsovú, pričom zistil, že závery znaleckého posudku súdom ustanovenej znalkyne aj po jej výsluchu sú naďalej nejednoznačné a nepostačujú pre rozhodnutie vo veci. Keďže žalobca v konaní predložil nový dôkaz - odborné stanovisko Mgr. Márie Zelenkovej, ktorá je rovnako ako súdom ustanovená znalkyňa zapísaná ako znalkyňa v Zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov, ktorý vedie Ministerstvo spravodlivosti SR pre odbor písomoznalectvo, odvetvie ručné písmo (identifikácia pisateľa), súd prvej inštancie správne hodnotil aj tento predložený dôkaz z hľadiska, či zodpovedá pravidlám správneho myslenia a či dáva odpoveď na znaleckú otázku, vypočul znalkyňu, ktorá vypracovala predmetné odborné stanovisko na pojednávaní a vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysvetlil a ozrejmil, prečo predložené odborné stanovisko (ktoré má rovnakú dôkaznú silu ako iné dôkazy) považoval za dostatočné pre rozhodnutie vo veci, prečo mu uveril a prečo nepovažoval za potrebné vo veci nariadiť nové (kontrolné) znalecké dokazovanie. V súlade s pokynmi odvolacieho súdu podrobil tiež hodnoteniu svedecké výpovede a na základe vyhodnotenia všetkých týchto dôkazov vo vzájomných súvislostiach dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v prevažnej časti dôvodná. Súd prvej inštancie preto podľa názoru odvolacieho súdu nepochybil, keď vo veci nenariadil kontrolné znalecké dokazovanie a na základe záverov predloženého odborného stanoviska, spolu s vyhodnotením ostatných dôkazov (svedeckých výpovedí), rozhodol.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil poukazom na § 420 písm. f/ CSP. Uviedol, že odvolací súd neakceptoval námietky k spôsobu vykonávania a následného vyhodnotenia dokazovania a dôkazov a to predovšetkým vyhodnotenia posudkov znalkyň podaných a predložených v súdnom konaní pred súdom prvej inštancie. Uviedol, že podstatný však je procesný postup súdu, ktorý bez dostatočného odôvodnenia nepripustil dôkaz podaním tzv. kontrolného znaleckého posudku, ktorým by boli odstránené rozpory medzi podaným znaleckým posudkom Mgr. Forgáčsovej a odborným stanoviskom Mgr. Zelenkovej. Poznamenal, že súd nijakým spôsobom neodôvodnil svoj záver vyslovený v bode 9., kedy konštatoval, že nebol dôvod pochybovať o záveroch tohto odborného stanoviska, ani o odbornosti znalkyne, ktorá odborné stanovisko vypracovala. Ma tak za to, že uvedeným postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Navrhoval, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zároveň navrhoval odklad vykonateľnosti rozhodnutia.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, ktoré má predpísané náležitosti (§ 428 CSP), podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a) prípustný predmet, b) lehota na podanie dovolania, c) náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

10.1. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

11. Teda ako je uvedené v bode 4., dovolateľ v danom prípade vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP. Namietal, že odvolací súd dostatočne neodôvodnil svoje (ne)vykonanie a hodnotenie dôkazov.

12. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

13. K námietke dovolateľa týkajúcej sa nevykonania a hodnotenia dôkazu odvolacím súdom, dovolací

súd uvádza, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

14. Nad rámec podanej námietky arbitrárnosti a teda nepreskúmateľnosti (nepripustenia dôkazu - kontrolného znaleckého posudku) rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd v tomto smere uvádza a odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

15. Vo vzťahu k uvedeným námietkam dovolací súd uvádza a poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, kde súd uviedol, že po vykonaní dôkazu, odborného stanoviska Mgr. Zelenkovej a jej výsluchu, už podľa názoru súdu nebolo potrebné nariaďovať ďalšie (kontrolné) znalecké dokazovanie. Odborné stanovisko Mgr. Zelenkovej, napriek tomu, že bolo primárne vypracované za účelom hodnotenia znaleckého posudku Mgr. Forgáčsovej, určite spĺňa najmenej kritériá odborného vyjadrenia v zmysle § 206 Civilného sporového poriadku. Znalkyňa zároveň dospela k záveru, ktorý dal súdu jednoznačnú odpoveď na otázku, ktorú zisťoval už v pôvodnom znaleckom dokazovaní. Súdom o odbornom stanovisku nemal pochybnosti aj z dôvodov, ktoré podrobne uviedol vyššie. K okolnosti, že v danom prípade nešlo o znalca ustanoveného súdom, ale že Mgr. Zelenková vypracovala odborné stanovisko na základe objednávky žalobcu, súd opäť poukazuje na skutočnosť, že dôkazné prostriedky sú rovnocenné a záleží až na hodnotení dokazovania súdom. Súdom v prvom rade uvádza, že nemal žiadne pochybnosti o odbornosti Mgr. Zelenkovej v danom znaleckom odbore. Ide o znalkyňu zapísanú v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti SR pre príslušný odbor a Mgr. Zelenková na pojednávaní zároveň súdu predložila aj osvedčenie o svojej forenznej kvalifikácii. Ani z obsahu samotného odborného vyjadrenia nevyplývalo, že by bolo vypracované tendenčne, jednostranne, či neobjektívne. Aj pokiaľ sa Mgr. Zelenková vyjadrovala k postupom a záverom Mgr. Forgáčsovej, jej výhrady boli vecné, odborne

podložené a zrozumiteľné aj laikovi. Mgr. Zelenková sa vysporiadala aj s námietkou Mgr. Forgáčsovej, že nemala k dispozícii originály sporných a porovnávacích materiálov. Na pojednávaní k tomu uviedla, že sa sústredila na znaky, ktoré je možné vidieť aj na kópiách.

16. Odvolací súd v tejto súvislosti doplnil, že zo spisu vyplynulo, že súd opätovne vypočul súdom ustanovenú znalkyňu Mgr. Evu Forgáčsovú, pričom zistil, že závery znaleckého posudku súdom ustanovenej znalkyne aj po jej výsluchu sú naďalej nejednoznačné a nepostačujú pre rozhodnutie vo veci. Keďže žalobca v konaní predložil nový dôkaz - odborné stanovisko Mgr. Márie Zelenkovej, ktorá je rovnako ako súdom ustanovená znalkyňa zapísaná ako znalkyňa v Zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov, ktorý vedie Ministerstvo spravodlivosti SR pre odbor písmoznalectvo, odvetvie ručné písmo (identifikácia pisateľa), konštatoval, že súd prvej inštancie správne hodnotil aj tento predložený dôkaz z hľadiska, či zodpovedá pravidlám správneho myslenia a či dáva odpoveď na znaleckú otázku, vypočul znalkyňu, ktorá vypracovala predmetné odborné stanovisko na pojednávaní a vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysvetlil a ozrejmil, prečo predložené odborné stanovisko (ktoré má rovnakú dôkaznú silu ako iné dôkazy) považoval za dostatočné pre rozhodnutie vo veci, prečo mu uveril a prečo nepovažoval za potrebné vo veci nariadiť nové (kontrolné) znalecké dokazovanie. V súlade s pokynmi odvolacieho súdu podrobil tiež hodnoteniu svedecké výpovede a na základe vyhodnotenia všetkých týchto dôkazov vo vzájomných súvislostiach dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v prevažnej časti dôvodná.

17. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabikh proti Rusku z roku 2003). V súvislosti s dovolacou námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti treba pripomenúť, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím vytvára ich organickú jednotu, v dôsledku čoho ich treba chápať ako celok. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval žalovaný, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinstančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil a vysvetlil.

18. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv dovolateľa nezistil nedostatky v postupe súdov nižších inštancií, aby ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa dovolateľ s názorom odvolacieho súdu nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

19. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľa vyplývajúce z § 420 písm. f/ CSP podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

20. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.